

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **V. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2013, č. j. OAM-230/ZA-ZA14-K01-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 11. 2013, č. j. OAM-230/ZA-ZA14-K01-2013 rozhodl žalovaný o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že žádost je nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

V zákonem stanovené lhůtě podal žalobce žalobu, za žalobní body bylo vyjmenováno porušení ust. § 3, zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“) a § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Uvedl, že správní orgán nesprávně právně

kvalifikoval skutkový stav, nepřihradil faktickou skutkovou podstatu podstatě zákonné. Měl za to, že jeho osobní situace ho k udělení azylu z humanitárních důvodů opravňuje, neboť již deset let žije ve společné domácnosti s družkou Magdou Otradovcovou, případný nucený návrat do vlasti původu by byl nepřiměřeným zásahem do jejich soukromého a rodinného života. Dále má za to, že při návratu na Ukrajinu mu hrozí nelidské nebo ponižující zacházení ze strany Ázerbajdžánců i ze strany policejních složek. Namítl, že správní orgán v rozporu se zásadou legality, materiální pravdy a vyšetřovací neprovedl žádné kroky ke zjištění schopnosti či ochoty ukrajinských státních orgánů zajistit mu ochranu před pronásledováním či hrozbou vážné újmy ze strany soukromých osob a řešit jeho potíže před řádným soudem. Jako důkaz navrhuje Informaci Amnesty International: Blunt Force: Torture and Police Impunity in Ukraine ze dne 12. 10. 2011, Amnesty International, „No Evidence of Crime“ Paying The Price for Police Imunity in Ukraine (EUR 50/009/2011), 12. October 2011 a Radio Free Europe/Radio Liberty, Ukraine interior ministr says police corrupt, abusive, 2. September 2011. Žalovaný nezkoumal schopnost státu poskytnout mu ochranu, neopatřil si v tomto směru žádné podklady, s touto povinností se ani nevypořádal v rozhodnutí. Žalovaný se dle názoru žalobce nedostatečně vypořádal s novými skutečnostmi, které žalobce uvedl. Žalobce se neztotožňuje s tvrzením žalovaného, že nebyly uvedeny nové důvody pro udělení mezinárodní ochrany, neboť schůzka žalobcovy bývalé manželky s policejním důstojníkem výrazně posílila žalobcovy obavy z návratu do vlasti a taktéž přesvědčení jeho bývalé manželky prodat svůj byt a přestěhovat se.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 18. 12. 2013 popřel oprávněnost žaloby, nesouhlasil s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný má jednoznačně za prokázané, že důvody, kvůli kterým jmenovaný opakovaně o mezinárodní ochranu žádá, jsou totožné jako v řízení o jeho první žádosti. Námitka, že jeho osobní situace ho opravňuje k udělení humanitárního azylu, neboť zde žije deset let s přítelkyní, že správní orgán neprovedl žádné kroky ke zjištění schopnosti či ochoty ukrajinských státních orgánů zajistit mu ochranu před pronásledováním či hrozbou vážné újmy ze strany soukromých osob, nezkoumal schopnost státu poskytnout mu ochranu, neopatřil si v tomto směru žádné podklady. Jedná se o námitku, která svou povahou směřuje proti prvnímu meritornímu rozhodnutí o žádosti jmenovaného, které však prošlo soudními instancemi a žalobcova žaloba, taktéž i kasační stížnost nebyly úspěšné a rozhodnutí správního orgánu o neudělení mezinárodní ochrany, bylo potvrzeno. Žalovaný byl toho názoru, že náležitě odůvodnil, proč žalobcem tvrzené skutečnosti nepovažuje za nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu. Jedná se o pokračování jeho obav, které nebyly shledány azylově relevantními, a nejde o tak závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žalobce.

Ze správního spisu soud zjistil, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 7. 8. 2013, protokol o pohovoru k důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR byl s ním sepsán dne 14. 8. 2013. Z obsahu obou listin vyplynulo, že má ukrajinskou národnost i státní příslušnost, není ani nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace. Vlast opustil v červnu roku 2000, jelikož na Ukrajině měl hádky o peníze se svými kamarády. Přicestoval do ČR, kde se od té doby zdržuje. Je rozvedený, od roku 2000 udržuje partnerský vztah s občankou ČR paní Magdou Otradovcovou. V roce 2010 byl zadržen policií a dostal na tři roky zákaz pobytu. Podal odvolání, které bylo zamítnuto, taktéž byla zamítnuta i žádost o mezinárodní ochranu. K důvodům své opakované žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v roce 2000 jeho mladší syn spolu s dalšími lidmi zabil ve rvačce dva muže, syn byl označen jako vůdce skupiny a žalobce, jeho otec, měl být zabit.

Na Ukrajinu se nemůže vrátit, obává se o svůj život, v ČR má vztah s přítelkyní, s kterou již 14 let sdílí společnou domácnost.

Vzhledem ke splnění zákonných podmínek soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Krajský soud v Brně zdůrazňuje, že řízení o udělení mezinárodní ochrany je zcela mimořádný institut, jehož smyslem je ochrana cizinců, kteří pocítují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu nebo případně pocítují důvodnou obavu z hrozby nebezpečí vážné újmy ve věci jejich potenciálního návratu do země původu. Správní orgán tak v případě opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledal naplnění podmínek pro zastavení řízení s tím, že se jedná o žádost nepřipustnou ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu, dle kterého: *„žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podá-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.“* Výklad citovaného ustanovení a jeho aplikace ve vztahu ke konkrétním skutkovým okolnostem je přitom předmětem sporu projednávané věci.

V této souvislosti soud předesílá, že citované ustanovení bylo do zákona o azylu nově doplněno zákonem č. 379/2007 Sb. (s účinností ode dne 21. 12. 2007), a to v souladu se směrnicí Rady 2005/85/Es ze dne 1. 12. 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání odnímání postavení uprchlíka (dále jen „procedurální směrnice“); jedná se tedy o důsledek transpozice procedurální směrnice, kterou Česká republika provedla právě výše uvedeným zákonem s cílem postihnout případy opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany podávaných ze stejných důvodů jako žádosti předchozí. Článek 25 odst. 2 procedurální směrnice totiž stanoví konkrétní případy, kdy členské státy mohou považovat žádost za nepřipustnou s tím, že pod písmenem f) je stanoven případ, kdy žadatel po pravomocném rozhodnutí podal stejnou žádost.

Tato výchozí pozice pro posouzení žádosti jako nepřipustné je pak dále rozvinuta v článku 32 procedurální směrnice, který blíže řeší případy opakovaných (následných) žádostí o udělení mezinárodní ochrany v témže členském státě s tím, že tyto žádosti nejprve podléhají předběžnému posouzení. V jeho rámci je pak posuzováno, zda opakovaná žádost obsahuje nové skutečnosti či zjištění, které významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za uprchlíka podle směrnice Rady 2004/83/Es ze dne 29. 4. 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohly žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (článek 32 odst. 4). Pokud tomu tak je, mohou členské státy rozhodnout o dalším posuzování žádosti, a to za předpokladu, že dotýčný žadatel nemohl v předchozím řízení bez vlastního zavinění uvést tyto nové skutečnosti či zjištění, zejména při využití svého práva na účinný opravný prostředek (článek 32 odst. 6).

Ust. § 10a písm. e) zákona o azylu je tedy jakousi transpoziční syntézou problematiky podání opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany tak, jak je upravena

v procedurální směrnici. Z dikce citovaného ustanovení zákona o azylu lze přitom dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat:

- 1) je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění;
- 2) musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení.

Ad 1) Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurálních směrnic nutno považovat nikoliv jakékoliv nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoliv smyslu, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady.

Ad 2) Ve vztahu k druhé z uvedených podmínek je třeba vyjít z toho, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 2. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86, www.nssoud.cz „Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“ Pro úplnost lze ještě odkázat na rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, www.nssoud.cz, v němž bylo uvedeno, že: „Správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá.“ Proto pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57, www.nssoud.cz, dle kterého: „...byla-li by matka nezletilé stěžovatelky v dalším řízení před správním orgánem úspěšná, tj. bylo-li by shledáno, že je v zemi původu pronásledována, resp. byl-li by shledán její odůvodněný strach z pronásledování v zemi původu nebo hrozba nebezpečí vážné újmy, mohla by v novém řízení o udělení mezinárodní ochrany uspět i její nezletilá dcera.“

Lze tedy uzavřít, že ust. § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném

právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. *res iudicata*, resp. v daném případě *res administrata*. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění obou výše uvedených podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí tak, jako tomu svědčí skutkové okolnosti projednávané věci.

Soud zjistil ze správního řízení, že žalobce podal dne 15. 2. 2011 první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod sp. zn. OAM-59/ZA-ZA06-2011. V rámci řízení uvedl, že na Ukrajinu se nemůže vrátit, jelikož měl potíže s dluhy, dále proto, že jeho syn zabil spoluobčanu ázerbájdžánské národnosti, v důsledku čehož je mu vyhrožováno pomstou rodinou zabitého včetně policejního důstojníka. Dále poukázal na to, že potíže má i jeho syn v podnikání, byly po něm požadovány peníze. Dalším důvodem je i jeho vztah s občankou ČR paní M. O. Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 10. 2011 nebyla jmenovanému udělena mezinárodní ochrana. Na základě podané žaloby rozhodnutím Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 9. 2012, č. j. 29 Az 33/2011-34 byla žaloba zamítnuta. Žalobce podal kasační stížnost, rozhodnutím NSS v Brně ze dne 29. 5. 2013, č. j. 7 Azs 47/2012-54 byla kasační stížnost odmítnuta pro nepřijatelnost.

Porovnáním důvodů, které vedly žalobce k podání první žádosti o udělení mezinárodní ochrany s důvody uváděnými v současné žádosti, bylo konstatováno, že tyto jsou zcela totožné, žalobce opakovaně uvedl, že se na Ukrajinu nemůže vrátit, jelikož jeho syn zabil spoluobčana ázerbájdžánské národnosti, je mu, jako otci syna, vyhrožováno pomstou rodinou zabitého včetně policejního důstojníka. Dále zdůraznil i vztah, který má s občankou ČR, paní M. O. Ohledně údajně nové skutečnosti uvedené žalobcem, sice že jeho bývalá manželka navštívila na Ukrajině příbuzného rodiny A. pracujícího ve funkci policejního důstojníka, který měl v této souvislosti žalobci znovu vyhrožovat krevní mstou, na základě čehož jmenovaný opětovně požaduje meritorní posuzování jeho žádosti o mezinárodní ochrany, je nutno konstatovat, že tato skutečnost se netýká změny situace v zemi původu žadatele a nejde ani o natolik zásadní vývoj v jeho azylovém příběhu, aby tato skutečnost odůvodňovala další meritorní posouzení žádosti jmenovaného o mezinárodní ochranu. Ačkoliv tvrdil v průběhu správního řízení opakovaný zájem o jeho osobu ze strany policie, potvrdil, že od jeho odjezdu z vlasti se měli u bývalé manželky dotazovat policisté na jeho osobu 2x, což však důkazně nedoložil, proto nelze tuto informaci považovat za tzv. novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů jeho odchodu z vlasti a obav z návratu do vlasti. Na základě všeobecně dostupných informací je správnímu orgánu známo, že na Ukrajině nedošlo k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla založit opodstatněnost jeho nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Z výše uvedených důvodů soud ve shodě s právním názorem žalovaného konstatuje, že ve věci byly naplněny zákonné podmínky stanovené v ust. § 10a písm. e) zákona o azylu, a proto žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná žalobcem na území ČR byla správně shledána nepřijatelnou.

Ve světle výše uvedeného dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto podle § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. ledna 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová